

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 242)

Apr (1) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 62)

23. கிரணா: ஸப்த ஸப்த ஸ்யுர்தேவயோரநயோர் த்வயோ:

சதுர்தசா ஸ்வரா: சிஷ்டா: ஸப்த யுகமாநி கல்பயேத்

பொருள் - இந்த இரண்டு தேவர்களும் (சூரியன், சந்திரன்), ஏழு ஏழு கதிர்களை வீசுகிறார்கள். ஆக இவற்றின் மூலம் மீதம் உள்ள பதினான்கு ஸ்வரங்களும் ஏழு ஜோடிகளாக வெளிப்படுகின்றன (அ, இ, உ, ரு, லு, ஏ, ஓ மற்றும் ஆ, ஈ, ஊ, ரூ, லூ, ஐ, ஔ).

24. தேஷு ஸப்தஸு யுகமேஷு பூர்வே ஸப்த புரந்தர

சோஷகா: ஸூர்ய ரூபாயா போக்த்ராக்க்யாயா மமாம்சவ:

பொருள் - புரந்தரனே! இந்த ஏழு ஜோடிகளில் உள்ள முதல் ஏழு ஸ்வரங்கள் (அ, இ, உ, ரு, லு, ஏ, ஓ) எனது சூர்ய ரூபத்தின் கிரணங்கள் ஆகும். நான் இந்த நிலையில் அனுபவிப்பவளாகவும், அந்தக் கிரணங்கள் உள்ளிழுப்பவையாகவும் உள்ளேன்.

25. உத்தரே ஸப்த யுகமேஷு சீதல ஆஹ்லாதகாரிண:

போஷகா: ஸோமரூபாய போக்யாக்க்யாயா மமாம்சவ:

பொருள் - இந்த ஏழு ஜோடிகளில் உள்ள இரண்டாம் ஏழு ஸ்வரங்கள் (ஆ, ஈ, ஊ, ரூ, லூ, ஐ, ஔ) எனது சந்திர ரூபத்தின் குளிர்ந்த கிரணங்கள் ஆகும். நான் இந்த நிலையில் அனுபவிக்கப்படுபவளாக உள்ளேன்.

26. ஆலோகஸ் தீசக்ஷணதா வ்யாப்திர் க்ரஹணம் சேஷபண ஈரணே

பாக இத்யுதிதா: பூர்வே கிரணா: ஸூர்ய ஸம்பவா:

பொருள் - சூரிய கிரணங்களிலிருந்து வெளிப்படும் ஏழு ஸ்வரங்களின் தன்மைகளாவன - ஒளி, கூர்மை, வ்யாபித்தல், உள்ளிழுத்தல், வெளிப்படுத்துதல், செயலாற்றுதல் மற்றும் பக்குவம் அடைதல் - ஆகும்.

27. த்ரவதா சீதபாவச்ச சாந்தி: காந்தி: ப்ரஸந்நதா

ரஸதாநந்த இத்யேதே ஸப்த சாந்த்ரமஸா கரா:

பொருள் - சந்த்ர கிரணங்களிலிருந்து வெளிப்படும் ஏழு ஸ்வரங்களின் தன்மைகளாவன - திரவமாக இருத்தல், குளுமை, அமைதி, அன்பு, காந்தி, மகிழ்ச்சி மற்றும் ஆனந்தம் - ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 242)

ஆகவே இங்கு சிஷ்யன் (நாரதர்) எண்ணியது என்னவென்றால், ஆத்மாவைக் குறித்த உபதேசம் இத்துடன் முடிந்துவிட்டது என்பதாகும்; ஆகவே அவர் மேலும் கேள்விகள் எதனையும் கேட்கவில்லை. ஆனால் ஆசார்யர் (ஸந்தகுமாரர்) இத்தகைய ப்ராணன் என்பதைக் காட்டிலும் மேலானது உள்ளது என்று அறிந்ததால், எல்லையற்ற புருஷார்த்தமாகவும் ஸத்யம் எனப்படும் சொல்லால் கூறப்படுவதும் ஆகிய அந்த ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ஏஷ து வா அதிவததி ய: ஸத்யேந அதிவததி - யார் ஒருவன் ஸத்யம் எனப்படும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உரைக்கிறானோ அவனே அதிவாதியாகிறான் - என்று கூறினார். இவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்துக் கேட்ட சிஷ்யரும் (நாரதர்) சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ஸோஹம் பகவ: ஸத்யேந அதிவதாநி - பகவானே! நானும் ஸத்யம் என்பதால் அதிவாதி (உயர்ந்தவற்றைக் குறித்துப் பேசுவன்) ஆகலாமா - என்று உண்மையான ஞானத்தை அறிவதில் ஆசை கொண்டவராகக் கேட்டார். அப்போது அதிவாதியின் (உயர்ந்தவற்றைக் குறித்துப் பேசுவனின்) தன்மையை அடைய வைப்பதாகிய ப்ரஹ்மத்தை நேரடியாக அறிதல் என்பதற்காக ப்ரஹ்ம உபாஸனை குறித்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ஸத்யம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - ஸத்யத்தை எப்போதும் த்யானிக்கவேண்டும் - என்று கூறினார். அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தை குறித்த உபாஸனைக்கு உபாயமாக உள்ளதான மனம் குறித்து, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-18-1) - மதிஸ் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - மனத்தை நன்றாக அறியவேண்டும் - என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் மனனம் என்பது முன்பு கேட்டதையே மீண்டும் மீண்டும் சிந்தித்தபடி இருத்தல் என்பதால், இத்தகைய மனனம் என்பதைக் குறித்த உபதேசமானது கேட்டல் என்பதையே குறிப்பதாகும்; ஆகவே கேட்டல் என்பதற்கு

உபாயமாக உள்ளதான ச்ரத்தை என்பதைக் குறித்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-19-1) - ச்ரத்தா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - ச்ரத்தையை அறியவேண்டும் - என்று கூறப்பட்டது. அதன் பின்னர் அத்தகைய ச்ரத்தை ஏற்படுவதற்கு உபாயமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த நிஷ்டை என்பதை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-20-1) - நிஷ்டா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - நிஷ்டையை அறியவேண்டும் - என்று கூறியது. அதன் பின்னர் அத்தகைய நிஷ்டை என்பதற்கு உபாயமாக அந்தச் செயலில் உள்ள ஈடுபாடு உள்ளது என்பதை உணர்த்தும்விதமாக, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-21-1) - க்ருதிஸ் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - அந்தச் செய்கை குறித்து அறியவேண்டும் - என்று கூறியது. கேட்டல் என்பது தொடக்கமாக உள்ள இந்தச் செயல்கள் குறித்து சாந். (7-22-1) - ஸுகம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - ஸுகரூபமாக இருத்தலை அறியவேண்டும் - என்றது; அதாவது புருஷார்த்தமாகவும், ஸத்யம் என்பதால் கூறப்படுவதாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மமே இத்தகைய ஸுக ரூபமாக உள்ளதாகக் கருத்து. தொடர்ந்து எல்லையற்ற மேன்மையைக் கொண்டதான இத்தகைய ஸுகம் என்பதே புருஷார்த்தமாகவும் உள்ளதால், சாந். (7-23-1) - பூமா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - உயர்ந்த ப்ரஹ்மமே அறியப்படவேண்டியது - என்று கூறியது; அதாவது ஸுக ரூபமாக உள்ள அந்த ப்ரஹ்மமே, உயர்ந்த பூமா என்றும் கூறப்படுகிறது; இறுதியாக உயர்ந்ததாகவும் ஸுகரூபமாகவும் உள்ள அந்த ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து சாந். (7-24-1) - யத்ர நாந்யத் ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி ஸ பூமா - இத்தகைய உயர்ந்த பூமா என்பதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த எதனையும் கேட்பதும் இல்லை அறிவதும் இல்லை - என்று கூறியது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 242)

மூலம் - ஆகையால் உபாஸந்தத்தில் வரும் கர்மாத்யங்களாலே நிரபேக்ஷையாயிருக்கிற ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக ஒரு தர்மத்தையும் பற்றவேண்டாவென்கையே த்யாகவிதி பக்ஷத்துக்கு உசிதம். இந்தத் த்யாகவிதியான பக்ஷந்தன்னிலும் உபாயாந்தர ஸாமர்த்யமில்லார்க்கும், அது உண்டாகிலும் விளம்பக்ஷமரல்லாதார்க்கும், இப் ப்ரபத்தியில் அதிகாரம். இப்படியானால் ஒரு ப்ரமாணத்துக்கும் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - ஆகவே உபாஸனைக்குத் தேவையான அங்கமாக உள்ள அந்தவிதமான தர்மத்தையும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகக் கைக்கொள்ளவேண்டியதில்லை (அல்லது அதனை ப்ரபத்தி எதிர்நோக்குவதில்லை) என்பதே, அனைத்தையும் கைவிடவேண்டும் என்னும் விதியால் (இதுவே த்யாகவிதி பக்ஷம் எனப்படுகிறது) கூறப்படுவதாகும். “பரித்யஜ்ய” என்பதன் மூலம், “இப்படியாக உள்ள விதியிலும் கூட, மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட சக்தி அற்றவர்களுக்கும் மற்றும் அத்தகைய சக்தி உள்ளபோதிலும் கிட்டக்கூடிய பலனில் ஏற்படும் தாமத்தத்தைப் பொறுக்க இயலாதவர்களுக்கும் இந்த ப்ரபத்தியியைக் கைக்கொள்ளத் தகுதி உள்ளது” என்று கூறப்படுவதாகக் கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால் எந்தவிதமான ப்ரமாணங்களுக்கும் முரண்பாடு உண்டாகாது.

மூலம் - பூர்வாசார்யர்களும் இவ்விடத்தில் ஸர்வதர்ம ஸ்வரூப த்யாகம் ப்ரபத்தியங்க மென்றும், இப்படியன்றென்றும் விவாதமும் பண்ணினார்களல்லர். ப்ரபத்திக்கு அதிகாரமான ஆகிஞ்சந்யமும், ப்ரபத்தியினுடைய நைரபேக்ஷ்யமும்

இச் சரமச்சலோகத்தில் எந்தப் பதங்களிலே விவக்ஷிக்கை உசிதமென்று விமர்சித்தார்களத்தனை.

விளக்கம் - பூர்வாசார்யர்கள் கூட, அனைத்து தர்மங்களையும் அவற்றின் ஸ்வரூபத்துடன் கைவிடுதல் என்பது ப்ரபத்தியின் அங்கமா இல்லையா என்று விவாதம் செய்யவில்லை. அவர்களுடைய ஆராய்ச்சி முழுவதும் சரமச்சலோகத்தின் எந்தப் பதங்கள் மூலம், ப்ரபத்திக்குத் தகுதியாக உள்ளதான "மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலாமை (ஆகிஞ்சந்யம்)" மற்றும் ப்ரபத்திக்கு எந்தவிதமான அங்கங்களும் அவசியம் இல்லை ஆகியவை உணர்த்தப்படுகின்றன என்பதிலேயே காணப்படுகிறது.

அதிகாரம் புரஸ்க்ருத்ய உபாயஸ்ய நிரபேக்ஷதாம்
ஏக சப்தேந வக்தீதி கேசித் வாக்யவிதோ விது:

பொருள் - வாக்கியங்களுடைய அமைப்பு முறையை அறிந்த சில ஆசார்யர்கள், பரித்யஜ்ய என்பதன் மூலம் சரம ச்லோகமானது முதலில், ப்ரபத்திக்கான அதிகாரம் கொண்டவர்களை உரைத்த பின்னர் (இவர்கள் ஆகிஞ்சந்யத்தை உடையவர்கள்), "ஏகம்" என்னும் பதம் மூலம் மற்ற அங்கங்கள் அவசியம் இல்லை என்பதைக் கூறுவதாகக் கொண்டனர்.

நைரபேக்ஷ்யம் புரஸ்க்ருத்ய விஹிதஸ்ய லகீயஸ:
உபாயஸ்ய அதிகாரம் து சோக த்யோத்யம் விது: பரே

பொருள் - ஒரு சிலர் கூறுவது : சரம ச்லோகமானது முதலில் மற்ற அங்கங்கள் அவசியம் இல்லை என்பதைக் கூறிய பின்னர், "வ்ரஜ" என்பதன் மூலம் விதிக்கப்படுவதான மிகவும் எளிய உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி உள்ளவன் யார் என்பதை, "மாசுச:" என்பதன் மூலம் தள்ளப்படவேண்டியதாகக் கூறப்படும் சோகம் என்பதால் உணர்த்துகிறது (அதாவது இங்கு சோகம் என்பது மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலவில்லையே என்னும் நிலையாகும்) - என்பதாகும்.

இத்தம் அர்த்த அவிசேஷே அபி யோஜநாபேத மாத்தர:

ப்ராசாம் விவாத: ஸம்வருத்தோ பாஷ்யகாரை: அவாரித:

பொருள் - சரம ச்லோகத்தால் கூறப்படும் பொருள் இன்னது என்னும் கருத்தில் பூர்வார்சார்யர்களுக்குள் எந்த வேறுபாடும் இல்லை; ஆனால், அந்த ச்லோகத்தில் எந்தப் பதம், எந்தப் பொருளை உணர்த்துகிறது என்பதில் மட்டுமே அவர்களுக்குள் முரண்பாடு உள்ளது. ஆகவே இவற்றை எம்பெருமானார் தடுக்கவில்லை.

அஜ்ஞாத பூர்வ வருத்தாந்தை: யத் தத்ர ஆரோபிதம் பரை:

தத் து ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாத்யை: நிர்மூலம் இதி தர்சிதம்

பொருள் - முன்பு உள்ளவற்றைக் குறித்து ஏதும் அறியாதவர்களால், சரம ச்லோகத்தின் மூலம் "தர்மங்களைத் துறக்கவேண்டும்" என்று எந்த ஒரு இல்லாத அம்சம் கூறப்பட்டதோ, அது வேரில்லாத கருத்து என்று அல்லவோ எங்களாழ்வான் உள்ளிட்ட பலராலும் கூறப்பட்டது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 62)

வ்யாக்யானம் – “இருந்திருந் தரவிந்தலோசனனென்றென்றே நைந்திரங்கும்” என்று ஒருகால் அரவிந்தலோசன னென்னும்போது பலஹாநியாலே நடுவே பலகாலிளைத் திருந்திருந்து அவன் கண்ணழகுக்கு வாசகமான அத்திருநாமத்தை இப்படிப் பலகாலும் சொல்லிச் சிதிலை யழியாநின்றாளென்று இவளதிப்ராவண்யத்தைக் கண்டு தோழி கொண்டாடுவது. “திருக்கோளுர்க்கே நேரிழை நடந்தாள்” என்று அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தைக் குறித்துப் போனாளென்ன வமைந்திருக்க, பகவத் ப்ராவண்யாதிசயத்தைப் பற்ற பஹுமாநம் பண்ணி நடந்தாளென்று தாயார் கொண்டாடுவதாகிறவிதும், தோழி தாய் மகளென்கிற அவஸ்தா த்ரயத்தினுடையவும் வ்யாபாரமென்றபடி.

விளக்கம் – (இருந்து இருந்து நடந்தாள் என்னும் கொண்டாட்டம்) - திருவாய்மொழி (6-5-8) – இருந்திருந்து அரவிந்தலோசனன் என்றென்றே நைந்து இரங்கும் - என்பதில், ஒருமுறை “அரவிந்தலோசநன்” என்று கூறினாலே தனது வலிமை குறைந்து பலமுறை இளைத்தபடி காணப்பட்டு, அவனுடைய திருக்கண்களின் அழகைக் கூறுவதான அந்தத் திருநாமத்தை இவ்விதம் பலமுறை உரைத்து, உருக்குலைந்து அழிகிறாள் என்று இவளுடைய அளவு கடந்த ப்ரேமத்தைக் கண்டு தோழி கொண்டாடுவது; திருவாய்மொழி (6-7-9) – திருக்கோளுர்க்கே நேரிழை நடந்தாள் – என்ற பாசுரத்தில் அவன் எப்பொதும் வசித்தபடி உள்ளதான திவ்யதேசத்தை எண்ணியவளாகச் சென்றாள் என்று கூறியபோதிலும், ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்ட அளவு கடந்த ஈடுபாடு காரணமாக உயர்வு வெளிப்படச் சென்றாள் என்று தாயார் கொண்டாடுவது; (அவஸ்தா த்ரய வ்ருத்தி) –

இவை அனைத்தும் தோழி, தாய், மகள் ஆகிய மூன்று நிலைகளின் செயல்பாடுகள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இதில் பழி, மேலெழுத்து என்கிறவிரண்டாலும் “அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:” என்கிறபடியே சேஷவ்ருத்தி யந்வயமில்லாதபோது சேஷத்வ ஸித்தியில்லாமையாலே சேஷவ்ருத்தியிலே நோக்காயிருக்கும் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் ப்ராப்ய ருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், விலக்ஷண குண விக்ரஹ விசிஷ்டமாய் உபேயமாயிருக்கிற வஸ்து தன்னையே தத் ப்ராப்த்யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாலே உபாயாத்யவஸாயம் உபாய வைலக்ஷண்யத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கையாலே உபேய ருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், இவற்றி லோரொன்றைப் பார்த்தால் இதுவே ப்ராப்ய த்வரா ஹேதுவென்னும்படி யிருக்கையும், ப்ராப்ய த்வரா வேஷந் தன்னை நிரூபித்தாலும் அவையிரண்டுமடியாக இது வந்ததென்று தோற்றும்படி யிருக்கையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் ப்ராப்ய த்வரைக்குக் காரணமா யிருக்கிறவிது ப்ரதமதசை.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டவற்றில் பழி மற்றும் மேலெழுத்து ஆகிய இரண்டின் மூலம் அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி: - கைங்கர்யத்தில் தொடர்பு இல்லையென்றால் அடிமைத்தன்மையை அடையும் மார்க்கம் ஏதும் இல்லை என்பதால், கைங்கர்யத்தில் மட்டுமே குறிக்கோள் உடையதாக உள்ள ஸம்பந்தஞானம் என்பது, கைங்கர்யம் என்ற இலக்கை அடைவதில் உள்ள ஆசைக்குக் காரணமாக உள்ளதாலும்; மிகவும் உயர்ந்த குணங்கள் மற்றும் அழகான திருமேனி ஆகியவற்றுடன் கூடியதாக உள்ளதும், அடையப்பட வேண்டியதும் ஆகிய அந்தப் பரமாத்மாவை மட்டுமே அதனை அடைவதற்கான உபாயமாக பற்றுவதால் அத்தகைய உபாயத்தில் உள்ள துணிவு [அல்லது நம்பிக்கை] என்பது அடையப்படும் இலக்காக உள்ள பரமாத்மாவின் மேன்மைகளை முன்னிட்டபடி உள்ளதால், அடையத்தக்கதான அந்தப் பரமாத்மா மீது ஏற்படுகின்ற ஆசைக்குக் காரணமாக உள்ளதாலும்; இவற்றில் எதனை நோக்கினாலும் அதுவே பேற்றை அடைவதில் உள்ள பதற்றத்திற்குக் காரணம் என்று தோன்றுவதாக உள்ள தன்மையும், பேற்றினை அடைவதில் உள்ள

பதற்றத்தின் தன்மை இத்தகையது என்று நிரூபித்தபோதிலும் இந்தத் தன்மையானது ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய இரண்டையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே வந்தது என்று தோன்றுவதாக உள்ள தன்மையும் கூறப்பட்டது [அதாவது பழி, மேலெழுத்து என்பதால் இவை இரண்டும் கூறப்பட்டது].

வ்யாக்யானம் - இருபடைமெய்க்காட்டு, உடன்பாடு என்கிறவிரண்டாலும் ஸம்பந்தஜ்ஞானமானது - சேஷத்வம் ஸ்வரூபமான பின்பு, சேஷிதானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கையொழியத் தான் பதறுகை ஸ்வப்ரயோஜனத்திலே முதலிடுகையாலே ஸ்வரூப விருத்தமென்னுமாகாரத்தாலே, ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவர்த்தகமான உபாயாத்யவஸாயத்துக்கு ஸஹகரித்தும், இவ்வதி ப்ராவண்யம் உபாயத்திலே முதலிடில் செய்வதென்னென்று இத்த்வரையை நிவர்த்திப்பிக்கப் பார்க்கிற வுபாயாத்யவஸாயத்தை, ப்ராப்த விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமையால், இது நிவர்த்தநீயமுமன்று; நிவர்த்திப்பிக்கத்தானும் போகாதென்று நிவர்த்தநோத் யோகத்தைக் குலைத்து ப்ராப்ய த்வரைக்கு ஸஹகரித்தும், இப்படி யிரண்டுக்கு மநுகூலிக்கத்தக்கதா யிருக்கும்படியும், சேஷிக்கு அதிசயகரமான கைங்கயத்தி லந்வயிப்ப தெப்போதோ வென்னுமத்தாலும், ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினார்க்கு விளம்பஹேது வில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்னுமத்தாலும் செல்லுகிற ப்ராப்ய த்வரைக்கு ஸம்பந்தஜ்ஞானமும் உபாயாத்யவஸாயமும் அநுகூலமா யிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞானம் உபய ஸஹகாரியாவது ப்ராப்ய த்வரைக்கு நிரோதகங்களான ஸம்பந்தஜ்ஞானோபாயாத்யவஸாயங்கள் முகபேதேந தத்தநுகூலங்க ளாவதாகிறவிது மத்யமதசை.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய இரண்டும் பேற்றினைப் பெறுவதில் உள்ள பதற்றத்திற்குக் காரணமாக உள்ள முதல் கட்டமாகும். இருபடைமெய்க்காட்டு மற்றும் உடன்பாடு ஆகிய இரண்டின் மூலம் ஸம்பந்தஞானம் என்பது - அடிமைத்தன்மை என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்றான பின்னர், ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வந்து தன்னை

ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது அல்லாமல், தான் பதற்றத்துடன் இருத்தல் என்பது தனது பயனுக்காகத் தான் முயல்வது போன்று உள்ளதால், இந்தத் தன்மை ஸ்வரூபத்திற்கு முரணாக உள்ளது; ஆகவே தனது முயற்சியை விலக்கிவிடுவதான உபாயத்தில் துணிவு என்பதற்குத் துணை செய்கிறது. இந்த அளவு கடந்த ப்ரேமை என்பது, உபாயத்தில் புகுந்தால் என்ன செய்வது என்று எண்ணி, இந்தப் பதற்றத்தை விலக்க முயல்கின்ற உபாயத்தில் உள்ள துணியை - நமக்கு இயல்பாகவே அடையத்தக்க இலக்காக உள்ள விஷயத்தின் மீது ஏற்படும் அளவு கடந்த ப்ரேமை என்பது, ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு முரணானது அல்ல என்பதால் இதனை விலக்க வேண்டியது இல்லை என்றும், விலக்கினாலும் மறையாது என்றும் உணர்ந்தி, விலக்கும் முயற்சியைத் தடுத்து பேற்றினை அடைவதில் உள்ள பதற்றத்துக்குத் துணை செய்கிறது. இப்படியாக ஸம்பந்தஞானமானது உபாயத்தில் துணிவு மற்றும் பேற்றில் பதற்றம் ஆகிய இரண்டிற்கும் அனுகூலம் செய்யத்தக்கதாக உள்ளதையும்; ஸர்வேச்வரனுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகின்ற கைங்கர்யத்தினை அடைவது எப்போதோ என்பதாலும், ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பற்றியவர்களுக்கு தாமதம் ஏற்படுவதற்கான காரணம் ஏதும் இல்லாமையால் விரைந்து பேற்றினைப் பெறவேண்டும் என்பதாலும் கூறப்படும் பேற்றில் பதற்றத்துக்கு, ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய இரண்டும் அனுகூலமாக உள்ளதையும் கூறுகிறது [அதாவது இவை இருபடை மெய்க்காட்டு, உடன்பாடு என்பதால் கூறப்படுகிறது]. இவ்விதம் ஸம்பந்தஞானம் என்பது இரண்டிற்கும் துணையாக இருத்தல் என்பது, பேற்றில் பதற்றத்திற்குத் தடைகளான ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய இரண்டும் வேறுபாடு காரணமாக அவற்றுக்கு அனுகூலமாக இருத்தல் என்பதாகும். இது நடுவில் உள்ள நிலையாகும்.

வ்யாக்யானம் - உதறுதல், கொண்டாட்டம் என்கிறவிரண்டாலும் இப்படி அனுகூலமாய்த் தோற்றியிருக்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞானமும் உபாயாத்யவஸாயமும் க்ரமப்ராப்தியே அமையுமென்று த்வரைக்கு நிவர்த்தகமாமளவில் த்வரை யிரண்டையு மதிக்ரமித்துப் போம்படியையும், அப்படி அதிக்ரமித்த காலத்தில் அந்த த்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞானத்துக்கு முபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தோற்றுகையன்றிக்கே ச்லாக்யமா யிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி

ப்ராப்ய த்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞானோபாயத் யவஸாயங்களை அதிக்ரமிக்கையும், அதுதான் ச்லாக்யமாகையுமாகிறவிது சரமதசை. ஆக ஸம்பந்தஜ்ஞானம், உபாயாத்யவஸாயம், ப்ராப்ய த்வரையாகிற அவஸ்தா த்ரயத்தினுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களை ஸர்வருமறிந்து அநுஸந்திக்கும்படி ஸங்க்ரஹேண தர்சிப்பித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - உதறுதல், கொண்டாட்டம் ஆகியவற்றால் கூறப்படுவது - அநுகூலமாகத் தோன்றுவதான ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகியவை, ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வந்து ஏற்பான் என்பதுவரை பொறுமையுடன் இருத்தலே சரியானது என்று பதற்றத்திற்குத் தடையாக உள்ளபோது, பேற்றில் பதற்றமானது ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகியவற்றுக்குத் தாழ்வு ஏற்படுத்துகிறதோ என்று எண்ண வைக்காமல், கொண்டாடத்தக்கபடியாக உள்ளதைக் கூறுகின்றன. இவ்விதம் பேற்றில் பதற்றம் என்பது ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய இரண்டையும் மீறுதல் மற்றும் அவ்விதம் மீறுதல் என்பதும் கொண்டாடத்தக்கது என்று உள்ளதும் ஆகிய இறுதி நிலையாகும். இதன் மூலம் - ஸம்பந்தஞானம், உபாயத்தில் துணிவு மற்றும் பேற்றில் பதற்றம் ஆகிய மூன்றின் செயல்பாடுகள் குறித்து அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும்படியாகச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார்.

அவதாரிகை - இவ்வவஸ்தா த்ரயத்தில், தாயென்றும் மகளென்றும் சொல்லுகிற அவஸ்தைகளில், ஸ்வஸ்வ சத்ருக்களும் பந்துக்களுமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்கசையிலே அவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (தாயாரென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இந்த மூன்று நிலைகளில் உள்ளதான தாய் மற்றும் மகள் ஆகிய நிலைகளில், அவரவர்களுக்குப் பகைவர்கள், உறவினர்கள் என்று யாரைக் கூறுகிறார்கள் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

139. தாயார் ஏதலர் உற்றீர்களென்னும் ஸாத்ய ஸித்த ஸாதந நிஷ்டரை; மகள் நம்முடையேதலர் யாமுடைத் துணையென்னும் ஸித்த ஸாதந ஸாத்ய பரரை.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தாயாரான உபாயாத்யவஸாய தசையில், “ஏதலர் முன்னாவென் நினைந்திருந்தாய்” என்று சத்ருக்களாகவும், “உற்றீர்கட்கென் சொல்லிச் சொல்லுகேன் யான்” என்று பந்துக்களாகவும் சொல்லும் - ஸித்த ஸாதந நிஷ்டா ப்ரதிகூலரான ஸாத்ய ஸாதந நிஷ்டரையும், அநுகூலரான ஸாத்ய ஸாதநநிஷ்டரையும். மகளான ப்ராப்ய த்வாரா தசையில், “நம்முடையேதலர் முன்பு நாணி” என்று அந்தரங்க சத்ருக்களாகவும், “யாமுடைத் துணையென்னும் தோழிமார்” என்று ஸ்வஸமாந ஸுகதுக்கரான பந்துக்களாகவும் சொல்லும் - பகவதேக பரராயிருக்கச் செய்தே ததுபாய பாவத்திலே ஊன்றி நின்று, இத் த்வரை பாரதந்தர்யத்துக்குச் சேராதென்று நிஷேதிக்கும் ஸித்த ஸாதந பரரையும், தன்னைப்போலே உபேயபாவத்திலே யூன்றி உடன்பாடராயிருக்கும் ஸாத்ய பரரையுமென்கை. கீழில் வாக்யத்திலே “சூழ்ச்சி” என்றும், இவ்வாக்யத்திலே “ஏதலர்” என்றும் மற்றையாழ்வார்கள் சந்தைகளையும் கூட்டி யெடுத்தது, ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏககண்டராகையாலே அருளிச்செயலுக்கெல்லாம் இந்த ஸ்வாபதேசம் ஒக்குமென்று தோற்றுகைக்காக.

விளக்கம் - (தாயார் ஏதலர் என்னும் நிஷ்டரை) - தாயான உபாயத்தில் துணிவு என்ற நிலையில், பெரியதிருமொழி (2-7-5) - ஏதலர் முன்னாவென் நினைந்திருந்தாய் - என்று பகைவர்களாகக் கூறுவது யாரை என்றால் ஸித்த ஸாதந நிலைக்கு விரோதமாக உள்ள ஸாத்ய ஸாதந நிஷ்டர்களை ஆகும் [ஸித்த ஸாதந நிஷ்டர் - ஸர்வேச்வரனே உபாயம் என்பவர்கள், ஸாத்ய ஸாதந நிஷ்டர் - ஸர்வேச்வரனைப் பலனாகக் கொண்டு நிற்பவர்கள்]. (தாயார் உற்றீர்கள் என்னும் ஸித்த ஸாதந நிஷ்டரை) - திருவாய்மொழி (5-6-7) - உற்றீர்கட்கென் சொல்லிச் சொல்லுகேன் யான் - என்பதற்கு ஏற்ப அநுகூலமாக உள்ள ஸித்த ஸாதந நிஷ்டர்களை உறவினர்களாகக் கூறும். (மகள் நம்முடைய ஏதலர் என்னும் ஸித்த ஸாதந பரரை) - மகளான பேற்றில் பதற்றம் என்ற நிலையில், திருவாய்மொழி (8-2-1) - நம்முடையேதலர் முன்பு நாணி - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தரங்க சத்ருக்களாக உரைப்பது யாரை என்றால், ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே பற்றியுள்ள போதிலும் அவனுடைய உபாயத்தன்மை என்பதில் நிலை நின்று, இத்தகைய பேற்றில் பதற்றம் அடைதலாவது, மற்றவர்களைப் பற்றி நிற்கும் தன்மைக்குப் பொருந்தாது

என்று விலக்குபவர்களாகிய ஸித்தா ஸாதநத்தில் நிலைநிற்பவர்களை ஆகும். (மகள் யாமுடைத்துணை என்னும் ஸாத்ய பரரை) – திருவாய்மொழி (9-9-5) – யாமுடைத் துணையென்னும் தோழிமார் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது இன்பதுன்பங்களைத் தங்களுடையதாகவே கொள்ளும் உறவினர்களாக யாரைக் கூறுவாள் என்றால், தன்னைப் போன்றே அடையத்தக்கபொருளில் நிலைநின்று தனக்கு ஏற்புடைய விதத்தில் உள்ள ஸாத்ய நிஷ்டர்களை ஆகும். கடந்த சூர்ணையில் “சூழ்ச்சி” என்றும், இந்தச் சூர்ணையில் “ஏதலர்” என்றும் திருவாய்மொழி மட்டும் அல்லாமல், மற்ற ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களையும் சேர்த்து எடுத்தது ஏன் என்றால், ஆழ்வார்கள் அனைவருமே ஒரே போன்ற சொற்களைக் கூறுபவர்கள் என்பதால், அவர்களுடைய அருளிச் செயல்களுக்கும் இந்த மறைமுகமான கருத்துக்கள் ஏற்புடையதாகவே இருக்கும் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும்.

140. நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாயசதுஷ்ட யாந்தர்யாமித்வ பரர்.

அவதாரிகை - இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அருளிச்செயலில் வரும் பல அந்யாபதேசங்களுக்கும் ஸ்வாபதேசங்களை அருளிச்செய்கிறார் மேல் பலவாக்யங்களாலே.

விளக்கம் - இந்த நேரத்தில் அருளிச்செயல்களில் காணப்படும் பல அந்யாபதேசங்களுக்கும் [தான் கூறுவதை நேரடியாகக் கூறாமல், மற்றவை மூலம் கூறுவது], மறைமுகமான கருத்தை இந்தச் சூர்ணை தொடக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “நாலயலாரு மறிந்தொழிந்தார்” என்கிற நாலயலாரும், “அயற்சேரியீர்காள்” என்கிற அயற்சேரியாருமாகிறார் - கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய சதுஷ்டயத்திலும் ஊன்றியிருக்குமவர்களும், அர்ச்சாவதாராதிகளி லபேசைஷயற்று அந்தர்யாமித்வத்திலே ஊன்றியிருக்கு மவர்களுமென்கை.

விளக்கம் - (நாலயலார் உபாயசதுஷ்டய பரர்) - நாச்சியார் திருமொழி (12-2) - நாலயலாரு மறிந்தொழிந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப கூறப்படும் நாலயலார் என்றால் கர்மம், ஞானம், பக்தி, ப்ரபத்தி ஆகிய நான்குவிதமான உபாயங்களில் நிலைநிற்பவர்கள் ஆவர். (அயற்சேரியார் அந்தர்யாமித்வ பரர்) - திருவாய்மொழி (7-3-2) - அயற்சேரியீர்காள் - என்பதற்கு ஏற்ப கூறப்படும் அயற்சேரியார் என்றால் அர்ச்சாவதாரம் போன்றவற்றில் நாட்டம் இன்றி, அந்தர்யாமி நிலையில் மட்டுமே நிலைநிற்பவர்கள் ஆவர்.

141. கீழை மேலை வடக்கிலவை புறம்பாகத் தன்பற்று உள்ளசல்.

அவதாரிகை - ப்ரபத்தி பரரையும் அசலாகச் சொல்லலாமோவென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழையித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் ப்ரபத்தியில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களை அயலார் (கடந்த சூர்ணையில் உள்ள நாலயலார் - நான்கு அயலார்) என்று கூறலாமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “கீழையகத்துத் தயிர் கடைய” என்றும், “மேலையகத்து நங்காய் வந்து காண்மின்கள்” என்றும், “வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவம் செய்து வைத்த” என்றும், க்ரியையும் தர்சநமும் அநுபவமுமாகிற கர்மயோகமும் ஜ்ஞாநயோகமும் பக்தியோகமும் ஸித்த ஸாதந பரர்க்குப் புறவசலாய், அவ்விஷயந்தன்னில் ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் உள்ளசலா யிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - (கீழை மேலை வடக்கிலவை புறம்பு அசல் ஆக) - பெருமாள் திருமொழி (6-2) - கீழையகத்துத் தயிர் கடைய - என்றும், பெரியதிருமொழி (10-7-2) - மேலையகத்து நங்காய் வந்து காண்மின்கள் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-1-2) - வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவம் செய்து வைத்த - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் காணப்படும் செய்கை, காட்சி மற்றும் அனுபவம் என்பதான கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம்

ஆகியவை ப்ரபத்தியில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு வெளியில் பகைகளாக உள்ளபோது, (தன் பற்று உள்ளால்) - ஸர்வேச்வரனைத் தான் பற்றியுள்ள பற்று என்பது உட்புறம் பகைகளாக இருக்கும்.

143. ஊரார் நாட்டாருலகர் கேவலைச்வர்ய காம ஸ்வதந்த்ரர்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “ஊராரிகழிலும்”, “ஊரவர் கவ்வை”, “நாட்டாரோடியல்வொழிந்து”, “எங்கள் கண்முகப்பே யுலகர்க ளெல்லாம்”, “இம்மடவுலகர்”, “ஊரும் நாடுமுலகமும்” என்கிற விடங்களில், ஊராரென்பது ஆத்ம ப்ராப்தி காமரான கேவலரை. நாட்டார் என்பது – புத்ர பச்வந்நாதிகளான இஹலோகைச்வர்ய காமரை. உலகர் என்பது ஸ்வர்க்காதி பரலோகைச்வர்ய காமரான ஸ்வதந்த்ரரையென்கை.

விளக்கம் – (ஊரார் கேவலர்) - சிறிய திருமடல் (77) – ஊரார் இகழிலும் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-3-4) – ஊரவர் கவ்வை – என்றும் உள்ளவற்றில் “ஊரார்” என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது ஆத்ம அனுபவத்தை விரும்புகின்ற கேவலரை ஆகும். (நாட்டார் ஐச்வர்ய காமர்) - திருவாய்மொழி (10-6-2) – நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து – என்பதில் உள்ள “நாட்டார்” என்பதன் மூலம் புத்திரன், பசு, உணவு போன்றதான இந்த உலக இன்பங்களை மட்டுமே விரும்பியபடி உள்ளவர்கள் கூறப்பட்டனர். (உலகர் ஸ்வதந்த்ரர்) – திருவாய்மொழி (9-2-8) – எங்கள் கண்முகப்பே உலகர்கள் எல்லாம் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-2-7) – இம்மட உலகர் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-2) – ஊரும் நாடும் உலகமும் - என்றும் உள்ளவற்றில் “உலகர்” என்பதன் மூலம் ஸ்வர்க்கம் போன்றதான மறுமையில் உள்ள செல்வங்களை விரும்பும் ஸ்வதந்த்ரர்கள் கூறப்பட்டனர்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 207)

3-5-6 மனிசரு மற்று முற்றுமாய் மாயப் பிறவி பிறந்த

தனியன் பிறப்பிலி தன்னைத் தடங்கடற் சேர்ந்த பிரானை

கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை யமுதை

முனிவின்றி யேத்திக் குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையினரே

பொருள் - மனிதப்பிறவி, தேவப்பிறவி, விலங்குகள் என்று பலவிதமான வியக்கவைக்கும் பிறவிகளை எடுத்து அவதாரம் செய்து, அப்படிப்பட்ட கூட்டங்களில் இருந்தபோதிலும் தன்னைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை என்னலாம்படி நின்று, கர்மம் காரணமாகப் பிறப்பு ஏற்படாமல் உள்ளவனாய், பரந்த விரிந்துள்ள திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்பவனாக, கண்டவுடன் உண்ணவேண்டும் என்னும் கனி போன்றவனாய், இனிமையான கருப்பஞ்சாறு போன்றவனாய், கற்கண்டுகட்டி போன்றவனாய், தேனாக உள்ளவனாய், அனைவருக்கும் அமிர்தம் போன்றவனாய் உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம் எந்தவிதமான வெறுப்பும் பாராட்டாமல் துதித்து, ஆடியபடி உள்ளவர்கள் “அனைத்தையும் அறிந்தவர்கள்” என்று கொண்டாடத்தக்கவர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - ஈச்வர போக்யதையை அனுஸந்தித்தால் விக்ருதராவர்களாகில், அவர்கள் எல்லா அறிவின் பலமும் கைவந்தார் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய இனிமையை எண்ணும்போது தங்களுடைய உடலும் மனமும் பலவிதமான மாறுபாடுகள் அடையும்படியாக உள்ளவர்கள் என்றால், அவர்கள் அனைத்துவிதமான அறிவின் பலனையும் பெற்றவர்கள் ஆவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்) மனுஷ்யர், தேவர்கள், அனுத்தமான திர்யக்ஸ்தாவரங்களெல்லாம். “ஸூர நர திரச்சாமவதரந்” (மாயப்பிறவி பிறந்த) ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஹேதுவுடையார்க்கும் அவ்வருகே பிறக்கவல்லவன். அகர்மவச்யனாயிருந்து, கர்மவச்யரும் பிறக்கமாட்டாத ஜன்மத்திலே வந்து பிறக்கை. ஆச்சர்யமான அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணுமவன். (தனியன்) இப்படி அவதரித்தால், போமன்று உடுத்தவொலியலோடே யாயிற்றுப் போவது. இவ்வவதார பரம்பரைகளில் ராமாவதாரமொன்றிலும் “நாலிரண்டுபேர் கூடப் போனார்கள்” என்று கேட்டோ மித்தனையிறே. “இவன் நமக்காகப் பிறந்தான்” என்று நினைக்கைக்கும் ஒருவருமில்லா திருக்கிறதிறே, “பிறந்தான்” என்றது தன்னையே குற்றமாக உபபாதிப்பாரேயிறே உள்ளது.

விளக்கம் - - (மனிசரும்) மனிதர்கள், தேவர்கள், மேலும் கூறப்படாத விலங்குகள், தாவரங்கள் என்று பலவையுமாக, வரதராஜஸ்தவம் (18) - ஸூர நர திரச்சாமவதரந் - தேவர்கள், மனிதர்கள் போன்றவர்களுக்கு இடையே வந்து அவதரித்தவன் - என்றது காண்க. (மாயப்பிறவி) - எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி, இவனை அருகில் கொள்வதற்குக் காரணம் உள்ளவர்களுடைய அருகில் அவதரிப்பவன். எந்தவிதமான கர்மங்களுக்கும் உட்படாதவன் என்றபோதிலும், கர்மவசப்பட்டவர்கள் கூடப் பிறக்காத பிறவிகளை எடுத்து அவதரிப்பவன். வியக்கவைக்கும் பல அவதாரங்களை எடுத்தபடி உள்ளவன். (தனியன்) - இவ்விதம் பலவாக அவதரித்தபோதிலும், இங்கிருந்து மீண்டும் செல்லும்போது உடுத்திய வஸ்தரத்தை மட்டுமே தன்னுடன் கொண்டு செல்கிறான். வேறு யாரும் இவனுடன் இதுவரை சென்றதில்லையோ என்றால், இராமவதாரத்தில் மட்டும் அவனுடன் சிலர் சென்றனர் என்பதைக் கேள்விப்படுகிறோம். சரி, போகும்போது யாரும் உடன் செல்வதில்லை, இவன் இங்கு உள்ளபோதாவது யாரும் அவனுக்குக்காகப் பரிந்தபடி உள்ளார்களா என்றால், “இவன் நமக்காக அல்லவோ வந்து

பிறந்தான்?”, என்று எண்ணுவதற்கு யாரும் இல்லை; இவன் பிறந்ததையே “ஏதோ காலம் காரணமாகப் பிறந்தான்” என்று குற்றமாக அல்லவோ காண்கிறார்கள்?

வ்யாக்யானம் - (பிறப்பிலி தன்னை) இப்படி பரார்த்தமாக அவதரியாநின்றால், அது பலபர்யந்தமன்றிக்கே யொழிந்தாலும், “நாம் வருந்தச் செய்தேயும் இது பலித்ததில்லையே” என்று கைவாங்குகையன்றிக்கே, “இவர்களுக்கு ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று பிறந்திலனாய், பிறக்கைக்கு ஒருப்பட்டானாயிருக்கும். (தடங்கடற் சேர்ந்த பிராணை) இன்னமும் பிறக்கைக்குத் தபச்சர்யை பண்ணுகிறபடி. திருப்பாற்கடலிலே அநிருத்த ரூபியாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற இடம் அவதாரகந்தமிறே. “வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்”திறே. இவர்கள் பிறவியென்னும் பெருங்கடலைப் போக்குகைக்கிறே அவன் கடலிலே வந்து கிடக்கிறது.

விளக்கம் - (பிறப்பிலி தன்னை) - இவ்விதம் மற்றவர்களுக்காக அவதாரம் எடுத்தபோதிலும் அந்த அவதாரம் காரணமாகத் தனக்கு முழுமையான பயன் கிட்டவில்லை என்றாலும், “நாம் இத்தனை வருந்தி அவதரித்தும் எந்தப் பயனும் கிடைக்கவில்லையே [அதாவது இவர்கள் திருந்தவில்லையே]” என்று பின்வாங்காமல், “இவர்களுக்கு நாம் ஒன்றும் செய்யவில்லையே” என்று எண்ணி சிந்தித்து மீண்டும் பிறப்பதற்குத் தயாராகிறான். (தடங்கடற் சேர்ந்த பிராணை) - மீண்டும் பிறப்பதற்கான தவம் இயற்றியபடி உள்ள நிலையானது, திருப்பாற்கடலில் அநிருத்த ரூபமாகக் கிடந்து கண்வளர்ந்தபடி உள்ள இடம் அல்லவோ? அதுதானே அவதாரங்களுக்கு மூலமாக உள்ளது? இதனைத் திருப்பாவையில் (6) - வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை - என்று கூறியது காண்க. ஆனால் தவம் இயற்றுவவர்கள் ஏதேனும் பலன் கிடைப்பதற்காக அல்லவோ தவம் இயற்றுவார்கள்; இவன் எதிர்பார்க்கும் பலன் என்ன? இவர்களுடைய பிறவி என்ற ஸமுத்திரத்தை நீக்குவதற்காகவே அவன் தவம் செய்தபடி கடலில் கிடக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (கனியை) கடல் பழுத்தபடி. பாலிலே பழுத்தபடி. அங்குச் சாய்ந்து கிடக்கிறபோதை வடிவழகால் வந்த போக்யதை; “ஸர்வரஸ:” என்று ஒரு சொல்லாலே சொல்லமாட்டார். எல்லாம் சொல்லப்புக்கால் சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டார்; பலிதாம்சத்திலே சிலவற்றைச் சொல்லுமித்தனை. ஆகையால் (கனியை) என்கிறார். கண்டபோதே நுகரலாம்படியாய், அதுதான் கோதுகழிந்த ரஸாம்சமாய், அது தன்னைத் திரட்டினதாய், அதுதான் பருகலாம்படியாய், போக்யதையேயன்றிக்கே சாவாமல் காக்குமதாயிருக்கை. கீழில் திருவாய்மொழியில் “நலங்கடலமுத மென்கோ” என்று தொடங்கி அநுபவித்த போக்யதை பின்னாடினபடி. கண்டபோதே நுகரவேண்டும் கனியும், கோதற்ற இனிய கருப்பஞ்சாறும், ஸர்வதோமுகமான ரஸத்தையுடைத்தான கட்டியும், ஸர்வரஸ ஸமவாயமான தேனும், போக்தாவை நித்யனாக்கும் அம்ருதமும் போலே போக்யனானவனை. (முனிவின்றி ஏத்திக் குனிப்பார்) முனிவின்றி - பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் அஸூயை பண்ணாதே ஏத்துமவர்கள், தன்னோட்டையான ஒருவனுக்கு ஒரு உத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே, ஈச்வரனுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் சொன்னால் அது பொறாதேயிறே இருப்பது. இம்மஹாகுணத்தில் ஒரு பொறாமை கொண்டாடாதே, குணங்கண்டவிடத்தே தோஷாவிஷ்கரணம் பண்ணுமவர்கள் அநேகரிறே. “இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவச்யாயாம்யநஸூயவே” - “நம்முடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைச் சொன்னவிடத்தில் சிவீலென்றிருந்திலை, உன்தனை அதிகாரிகளைக் கண்டிலோம், இன்னம் சொல்லிச் சொல்லாதவையும் சொல்லும்படி கிட்டவாராய்” என்றானிறே.

விளக்கம் - (கனியை) அந்தத் திருப்பாற்கடலே பழுத்து ஒரு கனியானது என்பது முதல் அர்த்தம்; அல்லது அந்தத் திருப்பாற்கடலில், பாலில் பழுத்த கனி என்பது இரண்டாவது அர்த்தம். இங்கு சயனித்தபடி உள்ள வடிவழகு காரணமாக ஏற்படும் இனிமை என்பதை “ஸர்வரஸ: - அனைத்துவிதமான சுவைகளும் பொருந்தியவன்” என்று ஒரு சொல்லால் கூறி முடிக்கவில்லை, அப்படி உரைக்க மனமில்லை. அனைத்தையும் கூறி முடிக்க இயன்றாலும் செய்யமாட்டார். ஆகவே ஒவ்வொன்றாக தான் அநுபவித்தபடி உரைக்கிறார். முதலில் “கனியை” என்றார். பார்த்தவுடன் உண்ணவேண்டும் என்று எண்ணும்படியாக உள்ள கனியைப்

போன்றவனும், எந்தவிதமான தோஷமும் இன்றி இனிமையாக உள்ள கருப்பஞ்சாறு போன்றவனும், தனது ரூபம் முழுவதும் ஒரே போன்று இனிமையைக் கொண்ட கற்கண்டு போன்றவனும், அனைத்துவிதமான ரசமும் ஒன்றாக இணைந்துள்ள தேன் போன்றவனும், எப்போதும் அவன் அருகில் உள்ளது போன்ற நிலையை ஏற்படுத்தும்விதத்தில் காப்பவனும் ஆகிய அவனை. திருவாய்மொழி (3-4-5) - நலங்கடலமுதம் என்கோ - என்று தொடங்கி அனுபவித்த இனிமையானது மேலும் தொடர்ந்தபடி அல்லது அந்த இனிமையைக் காட்டிலும் மேலும் இனிமை. (முனிவின்றி ஏத்திக் குனிப்பார்) - பகவானின் குணங்களைக் கேட்டவுடன் எந்தவிதமான பொறாமையும் இன்றி புகழ்ந்தவடி உள்ளவர்கள். ஆனால் பகவானிடத்தில் யாரேனும் பொறாமை கொள்ளுவார்களோ? தன்னைப் போன்ற உள்ள மற்றொருவனுக்கு ஓர் உயர்வு சொல்லுகை அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுக்கே உரைக்கும்போதும் அதனைப் பொறுக்க இயலாமல் சிலர் உள்ளனர் அல்லவோ? உயர்ந்த குணங்கள் உள்ள இடத்திலும் பலர் குற்றங்களையே காண்பர் அல்லவோ? பகவத் விஷயத்தில் பொறாமை இன்றி இருப்பவர்கள் மிகவும் குறைவே ஆகும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். கீதையில் (9-1) - இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவசக்ஷ்யாம்யநஸூயவே - பொறாமை அற்றவனாகிய உனக்கு இந்த உயர்ந்த இரகசியத்தைக் கூறுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனிடம், “நம்முடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் ஆகியவற்றைக் கண்டு நீ சிறிதளவும் பொறாமை கொள்ளாமல் இருந்தாய். உன்னைப் போன்ற ஒருவனை நான் கண்டதில்லை. ஆக இதுவரை உனக்கு நான் கூறாமல் விட்டதையும் கூறக்கேட்பாயாக”, என்றான். ஆனால் பகவானிடம் இப்படியாகப் பொறாமை கொள்வார்களோ என்ற கேள்விக்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சங்கநிதி பத்மநிதிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து, கடலைச் செறுத்துப் படைவீடு செய்து, தங்கள் எதிரிகளோடே புறப்பட்டு மாரிலே அம்பேற்று, இப்படி ரக்ஷியாநின்றால், சோறு சுட்டவாரே “இதொரு க்ருஷ்ணனும், நடுவில் பெருங்குடி யாட்டமும் என்னென்பதுதான்” என்னாநிற்பர்கள். “தாஸ்யமைச்வர்யவாதேந” - “ரக்ஷகத்வம்” என்னொரு வ்யபதேச மாத்ரமாய் இவர்களுக்கே தாழ்வு செய்து திரிந்தேன்; நல்லது கண்டால் “எனக்கு” என்றிராதே

பகுத்திட்டு ஜீவித்துப் போந்தேன். இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தே இவர்கள் பண்ணும் பருஷபாஷணங்களை யெல்லாம் பொறுத்துப் போந்தேன் என்றானிறே. ஒரு மணிகெட்டு ஆரேனுங் கொண்டு போகக் க்ருஷ்ணன் தலையிலே ஏறிட்டு, நம்பிமுத்தபிரானும் இது சுட்டித் தீர்த்த யாத்ரை போகவேண்டும்படி யாயிற்றிறே.

விளக்கம் - சங்கநிதி மற்றும் பத்மநிதி ஆகியவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாலும், கடலை அடைத்து துவாரகை என்ற நகரத்தை உண்டாகிக் கொடுத்தாலும், தங்களுடைய எதிரிகளுடன் போர் புரிந்து திருமார்பில் அம்புகளை ஏற்று நின்றாலும், இப்படிப் பலவிதமான காப்பாற்றும் செயல்களைச் செய்தபடி அவன் உள்ளபோதிலும், ஏதேனும் ஒரு அற்பமான காரணத்திற்காக, “என்ன, க்ருஷ்ணன் வந்து இவ்விதம் நாட்டாமை செய்கிறான்”, என்று வெறுப்பார். இந்த அளவு உதவிகள் செய்தாலும் பொறாமை கொள்வார்களோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். “இவர்களைக் காப்பாற்றுதல்” என்பதை ஒரு சொல் அளவு மட்டுமே வைத்துக் கொண்டவனாக, இவர்கள் விஷயத்தில் பலவிதமான சேவைகளை நான் செய்துள்ளேன்; நல்லவற்றைக் கண்டால் “அவை எனக்கு” என்று கொள்ளாமல் அவற்றையும் இவர்கள் அனைவருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்தேன்; இவ்விதம் உள்ளபொதிலும் இவர்கள் கூறும் கடுமையான சொற்கள் அனைத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டேன் என்று மஹாபாரதத்தில் க்ருஷ்ணன் கூறியது காணலாம். ச்யமந்தகமணி என்ற ஒரு இரத்தினக்கல்லை வேறு யாரோ எடுத்துப்போக, அந்தப் பழி க்ருஷ்ணன் தலையில் விழுந்தது; இதனைக் காரணம் காண்பித்து க்ருஷ்ணன் மீது கோபம் கொண்ட பலராமன் தீர்த்தயாத்ரைக்குச் சென்றான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “முனிவாகிறது - முனித்வமாய், அதின்றிகே யொழிகையாவது - கலங்குகையாய், அடைவுகெட்டு ஏத்திக்குனிப்பார் என்னவுமாம்” என்று அருளிச்செய்வார். (முழுதுணர் நீர்மையினாரே) “ஏக விஜ்ஞானேந ஸர்வவிஜ்ஞானம்” என்றபடி அவர்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தார்களாகிறார். அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞான்களாகிறார். ஜ்ஞான பலமான இது உண்டானபோதே அவர்களுக்கு ஜ்ஞானாம்சத்தில் இல்லாததில்லையிறே. அவர்கள்

சரீரத்தில் பிறந்த விகாரத்தைக் கொண்டே அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யம் அறியலாம். முழுதையுமுணர்ந்த ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்களாகிறார்கள்.

விளக்கம் – அல்லது “முனிவு இன்றி ஏத்திக்குனிப்பார்” என்பதில் “முனி” என்பது வெறுக்கின்ற தன்மையாகப் பொருள் கொண்டு, அந்தத் தன்மை இல்லை = கலங்கியபடி செய்வது புரியாமல் தலைகீழாகக் குதிப்பார்கள் - என்றும் கொள்ளலாம். (முழுதுணர் நீர்மையினாரே) – அப்படிப்பட்டவர்கள், ஏக விஜ்ஞானேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம் – ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் அறிந்தவர்கள் ஆகிறார்கள். அவர்கள் முழுவதையும் உணர்ந்தவர் ஆவார்கள். ஞானபலம் என்பதான இது ஏற்பட்டவுடன், அவர்களுடைய ஞானம் என்ற பகுதியில் அறியாதது என்று ஏதும் இல்லை என்றாகிறது. அவர்களுடைய சரீரத்தில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்கள் மூலமே, அவர்கள் பெற்ற ஞானத்தின் முழுமையை அறியமுடியும். அவர்கள் அனைத்தையும் அறிந்த இயல்பு கொண்டவர்கள் ஆகிறார்கள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 69)

64. பண்தரு மாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய்

விண்டிட எங்கள் இராமானுசமுனி வேழம் மெய்ம்மை

கொண்ட நல்வேதக் கொழுந்தண்டம் ஏந்திக் குவலயத்தே

மண்டி வந்து என்றது வாதியர்காள் உங்கள் வாழ்வு அற்றதே

விளக்கவுரை - தன்னை அண்டியவர்களைக் காப்பாற்றும் தன்மை உடையதும், தான் விரும்பியவர்களுக்கு மாலை சூடி அவர்களுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கும் திறனுள்ளது ஆகிய யானை போன்று எங்கள் எம்பெருமானார் உள்ளார். இத்தகைய யானையின் மதநீராக வழிவது எது என்றால் - நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, அழகான பண்களுடன் கூடிய, தெளிவான தமிழில் உள்ள திருவாய்மொழி ஆகும். இத்தகைய திருவாய்மொழி என்னும் மதநீர் எங்கும் பரவி ஓடும்படி யானையாகிய எம்பெருமானார் வந்தார். இந்த யானையின் தந்தமாக எது உள்ளது என்றால் - (தந்தம் = உடையவர் திருக்கரத்தில் உள்ள த்ரிதண்டம் என்றும் கூறலாம்) ஸத்யமே வடிவமாக உள்ளதும், மிகுந்த பெருமை உள்ளதும் ஆகிய வேதங்கள் ஆகும். அல்லது நம்மாழ்வாரின் தமிழ் வேதமாகிய திருவாய்மொழியைக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். அல்லது பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதம் என்பதற்கு - ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்னும் கடலில் இருந்து, ஆழ்வாராகிய மேகமானது கருணை என்னும் நீரை பருகி எடுத்தது; அதனை பெரியநம்பி என்னும் குன்றில் பெய்விக்க, அங்கிருந்து அந்தக் கருணையானது வழிந்து, மணக்கால்நம்பி - உய்யக்கொண்டார் - ஆளவந்தார் என்னும் ஆறுகளில் பாய்ந்து, எம்பெருமானார் என்னும் குளத்தை அடைந்து, ஸம்ஸாரிகளைக் காத்தது - என்று பொருள்

கொள்ளலாம். இப்படிப்பட்ட த்ரிதண்டம் ஏந்திய இவர் செய்வது என்ன? யானையாக வந்து வேதங்களை மறுத்துக் கூறுபவர்களை மிதித்தும், தனது தந்தம் கொண்டு குத்தியும் ஓடச் செய்கிறார் என்று கருத்து. ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் தனது திருக்கரங்களில் சங்கும் சக்கரமும் கொண்டது போன்று, எம்பெருமானார் எப்போதும் த்ரிதண்டத்துடன் உள்ளார். இப்படிப்பட்ட யானை இந்த பூமியில் உள்ள ஹிமாசலம், வேங்கடாசலம், சாரதாபீடம் ஆகிய இடங்களுக்கு வந்து, வாதம் செய்தவர்களைத் தள்ளியபடி நின்றது. எம்பெருமானாரின் வாதங்களை எதிர்த்து வாதம் செய்பவர்களே! உங்கள் வாழ்வு இத்துடன் முடிந்தது.

அவதாரிகை – “அறுசமயச் செடியைத் தொடரும் மருள் செறிந்தோர் சிதைந்தோட வந்து” என்று பாஹ்யமத நிரசநார்த்தமாக எம்பெருமானாரெழுந்தருளின ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்தார் கீழ்; அந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற வாதிகளைப் பார்த்து, ராமாநுச முனியாகிற யானை, வேதாந்தமாகிற கொழுந்தண்டத்தைக் கையிலேயெடுத்துக் கொண்டு உங்களை நிக்ரஹிக்கக்காக இந்த பூமியிலே நாடிக் கொண்டு வந்தது, இனி உங்களுடைய வாழ்வு வேரோடேயற்றுப் போயிற்றென்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில் “அறுசமயச் செடியைத் தொடரும் மருள் செறிந்தோர் சிதைந்தோட வந்து” என்ற வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ள மதங்களைத் தள்ளும் விதமாக எம்பெருமானார் எழுந்தருளிய விதத்தை எண்ணினார். இதன் காரணமாக ஏற்பட்ட அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியால் அந்த மதங்களை நோக்கி, “இராமாநுசமுனி என்னும் யானையானது, வேதாந்தம் என்றும் தண்டத்தைத் திருக்கரத்தில் கொண்ட உங்களைத் தகர்க்கும்விதமாக இந்தப் பூமியைத் தேடி வந்தது. இனி உங்களுடைய வாழ்வானது வேருடன் அறுந்துவிடும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (எங்களிராமாநுச முனி வேழம்) “எங்களிராமாநுசன், “எம்மிராமாநுசன்”, “என்னையாள வந்திப்படியில் பிறந்தது” என்று பாட்டுத்தோறும் இப்படி அருளிச்செய்தது, அவருடைய விக்ரஹ விஷய ப்ரேமாதிசயங் காணும். எங்களுக்காக வவதரித்த எம்பெருமானாராகிற மத்தகஜம், லோகத்தில் ப்ராக்ருத கஜம் போலே ஜ்ஞாந ஸங்கோசமா யிருக்கை யன்றிக்கே ஸர்வதா அபதே ப்ரவ்ருத்தரான ஹீநரை நிரஸிக்கைக்கும், அவர்களுக்கு உபதேசித்து

ஸந்மார்க்கத்திலே நிறுத்துகைக்கும், அநுகூலரை ரக்ஷிக்கைக்கும் மநநம் பண்ணுக்கைக்கு முடலான ஜ்ஞாந விகாஸத்தோடே யிருக்கிற ஆணை. இப்படி அப்ராக்ருதமான ஆணைக்குண்டான ஜ்ஞாநம் அதுக்குத் தக்கதாயிருக்குமிறே. கஜமாக உத்ப்ரேசஷிக்கிறது விபக்ஷிகளை சித்ரவதம் பண்ணவும், தாம் பரிக்ரஹித்தவர்களை பட்டாபிஷேக யோக்யரம்படி பண்ணவும் வல்லவ ராகையாலே.

விளக்கம் - (எங்கள் ராமாநுச முனி வேழம்) - “எங்கள் ராமாநுசன்”, “எம் இராமாநுசன்”, “என்னை ஆள வந்து இப்படியில் பிறந்தது” என்று ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் அருளிச்செய்வது ஏன் என்றால், எம்பெருமானாருடைய திருமேனியில் மயங்கி ப்ரேமை கொண்டதால் ஆகும். எங்களுக்காக இந்த உலகில் அவதரித்த எம்பெருமானராகிய மதம் கொண்ட யானையானது, இந்த லோகத்தில் உள்ள மற்ற யானைகள் போன்று ஞானம் இன்றி அல்லாமல், அனைத்து விஷயங்களிலும் அபேத வாதத்தைக் கூறுகின்ற தாழ்ந்தவர்களைத் தள்ளுதற்காகவும், அவர்களுக்குச் சரியான கருத்துக்களை உபதேசித்து நல்மார்க்கத்தில் நிலைநிறுத்துவதற்காகவும், பகவத்விஷயத்தில் அநுகூலமாக உள்ளவர்களைக் காப்பதற்காகவும், மநநம் செய்வதற்கு ஏற்றபடியாக ஞானமலர்ச்சியுடன் கூடியதாகவும் உள்ள யானை. இவ்விதம் இந்த உலகில் காணமுடியாத யானைக்கு உள்ள ஞானம், இதற்குத் தக்கபடி இருக்கும் அல்லவோ? எம்பெருமானாரை ஏன் யானையாக உருவகம் செய்யவேண்டும்? ஸித்தாந்தத்திற்கு முரணாகக் கூறும் வாதிகளை தனது வாதம் மூலம் சித்ரவதை செய்வதற்கும், தன்னால் ஏற்கப்பட்டவர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைக்கவும் வல்லவர் என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ்) - எழுத்து அசை சீர் பந்தம் அடி தொடை நிரை நிறை ஓசை தளை இனம் யாப்பு பா துறை பண் இசை தாளம் முதலான செய்சொல்லு மிதுக்குண்டாகையாலே “யாழினிசை வேதத்தியல்” என்று காநோபலக்ஷிதங்களான ஸகல லக்ஷணங்களும் அநுஸந்தாதாக்களுக்குத் தெளிந்து அநுபவிக்கும்படியாயிருக்கிற. அன்றிக்கே, “பண்டு அரு” என்று பதச்சேதமாகில், பண்டு என்கிற பதம் காலபரமேயானாலும் “கங்காயாம் கோஷ:”

என்கிறவிடத்தில் கங்காபதம் தீர்வாசகமானாப்போலே லக்ஷணையாய் இச்சப்தம் காலீந வஸ்து வாசகமென்று சொல்லலாமிறே; அந்த பக்ஷத்திலே, “நித்யாத்மபூகதா சடகோப ப்ரனேஷ்யதி” என்கிறபடியே ப்ரதித்வாபராந்தத்திலும் வ்யாஸாவதாரம் பண்ணி ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்களை ஸர்வேச்வரன் தானே வ்யவஸிக்குமாபோலே, ப்ரதி கலியுகாதியிலும் ஜ்ஞாந யோகியா யவதரித்து த்ரமிட வேதங்களை ஸர்வேச்வரனே வெளியிட்டுப் போகிறானென்று ப்ரஹ்ம பார்க்கவ வருத்த பாத்மாதி புராணங்களிலே ஸுப்ரஸித்தமாகச் சொல்லுகையாலே நித்யமாய் அபௌருஷேயமா யிருந்துள்ள திருவாய்மொழி, பாகவதர்க்கொழிய அந்யருக்கு வாங் மநஸ்ஸுக்களாலே ஸ்பர்சிக்கவுங்கூட வரிதானவென்றபடி. “மாறன்” என்று நம்மாழ்வாருக்கு ப்ரதமோபாத்தமான திருநாமம்.

விளக்கம் – (பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ்) – “எழுத்து அசை சீர் பந்தம் அடி தொடை நிரை நிறை ஓசை தளை இனம் யாப்பு பா துறை பண் இசை தாளம்” - என்பதற்கு ஏற்ப பலவும் திருவாய்மொழிக்கு உள்ளது என்பதால், தனியனில் “யாழினிசை வேதத்தியல்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப கானத்தின் மூலம் காண்பிக்கப்படும் அனைத்துவிதமான லக்ஷணங்களும் தன்னை எப்போதும் கூறியபடி உள்ளவர்களுக்கு விளங்கும்படியாக உணர்த்தி, அவர்கள் அனுபவிக்கும்படி உள்ளதான. அல்லது “பண்டு + அரு” என்று பிரித்தால், “பண்டு” என்ற பதம் காலத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது; “கங்காயாம் கோஷ:” என்பதில் உள்ள “கங்கை” என்ற பதம் லக்ஷணையாகக் கூறப்பட்டது போன்று இங்கு இந்தப் பதமும், “எல்லையற்ற காலம் முழுவதும்” என்ற பொருளில் உள்ளதாகக் கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால் “நித்யாத்மபூகதா சடகோப ப்ரனேஷ்யதி” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு த்வாபர யுகத்திலும் ஸர்வேச்வரன் தானே வ்யாஸராக அவதரித்து, ஸம்ஸ்க்ருத மொழியில் அமைந்துள்ள வேதங்களை நிலைநாட்டுவது போன்று, ஒவ்வொரு கலியுகத்திலும் ஸர்வேச்வரன் தானே ஞானயோகியாக [நம்மாழ்வாராக] அவதரித்து தமிழ் வேதங்களை வெளியிட்டபடி உள்ளான் என்று கொள்ளவேண்டும். இந்தக் கருத்தானது ப்ரஹ்மபுராணம், பாத்மபுராணம் போன்ற பலவற்றிலும் விரிவாக உரைக்கப்படுவதால், நித்யமாகவும், மனிதர்களால் செய்யப்படாதது என்றுள்ளதும் ஆகிய திருவாய்மொழி. இது பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களால் வாக்காலும் மனதாலும்

தொடுவதற்கு அரியதாக உள்ளது. “மாறன்” என்பது நம்மாழ்வாருக்கு, அவர் பிறக்கக் காரணமான தந்தையின் திருநாமம்.

வ்யாக்யானம் – (பசுந்தமிழ்) அவராலே கட்டப்பட்டு, அஸங்கலிதமான சுத்த த்ரமிட பாஷையாய் விளங்குகிற திருவாய்மொழி. “மாறன் பணித்த தமிழ்மறை” என்றும், “ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நம்மாழ்வாருடைய ஸம்பந்தியான திருவாய்மொழி யென்றபடி. (ஆநந்தம் பாய் மதமாய்) “லக்ஷ்மீநாதாக்ய ஸிந்தெள சடரிபு ஜலத: ப்ராப்ய காருண்ய நீரம் | நாதாத்ராவப்யஷிஞ்சத் ததநு ரகுவராம்போஜ சக்ஷர் ஜராப்யாம் | கத்வா தாம் யாமுநாக்யாம் ஸரிதமத யதீந்த்ராக்ய பத்மா சுரேந்த்ரம் | ஸம்பூர்ய ப்ராணிஸஸ்யே ப்ரவஹதி பஹுதா தேசிகேந்த்ர ப்ரமௌகை:” என்கிறபடியே –ஸ்ரீய:பதியாகிற கடலில் நின்றும், ஆழ்வாராகிற முகில் பெருங்கருணையாகிற நீரை முகந்து பெரியமுதலியாராகிற குன்று தன்னிலே வர்ஷிக்க, அக்கருணையானது, மணக்கால்நம்பி, உய்யக்கொண்டாராகிற திருவருவியாய் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாராகிற ஆற்றிலே சென்று, எம்பெருமானாராகிற பொய்கையைப் பூரித்து, பூர்வாசார்யர்களாகிற மடையாலே தடையறப் பெருகி, ஸம்ஸாரி சேதநராகிற பயிரை நோக்கி ரஷித்ததென்று சொல்லுகையாலே, “கவியமுதம்” என்றும், “தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்மாலை” என்றும் ச்லாகிக்கும்படி ஸர்வர்க்கும் அம்ருதமய மாகையாலே, ஆநந்தாவஹமான திருவாய்மொழியாலே விளைந்த ஆநந்தமானது இவ்வளவாகப் பெருகி வாரா நின்றுள்ள அம்ருதமாய்க் கொண்டு. (விண்டிட) எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாவிடத்திலும் தடையில்லாதே விஸ்த்ருதமாயிருக்க. விள்ளுதல் –விரிதலாய், விஸ்த்ருதியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (பசுந்தமிழ்) - அப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாரால் தூய்மையான தமிழில் அமைக்கப்பட்ட திருவாய்மொழி. “மாறன் பணித்த தமிழ்மறை” என்றும், “ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன்” என்றும் கூறுவதற்கு, ஏற்ப நம்மாழ்வாருடன் தொடர்புள்ள திருவாய்மொழி. (ஆநந்தம் பாய் மதமாய்) - லக்ஷ்மீநாதாக்ய ஸிந்தெள சடரிபு ஜலத: ப்ராப்ய காருண்ய நீரம் | நாதாத்ராவப்யஷிஞ்சத் ததநு ரகுவராம்போஜ சக்ஷர் ஜராப்யாம் | கத்வா தாம் யாமுநாக்யாம் ஸரிதமத யதீந்த்ராக்ய பத்மா சுரேந்த்ரம் | ஸம்பூர்ய ப்ராணிஸஸ்யே ப்ரவஹதி பஹுதா தேசிகேந்த்ர

ப்ரமௌகை: - மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்னும் ஸமுத்திரத்திலிருந்து பகவானின் கருணையை நம்மாழ்வார் என்னும் மேகம் எடுத்துக் கொண்டு வந்து, நாதமுனிக என்னும் பர்வதத்தின் மீது பொழிந்தது. அங்கிருந்து அந்தக் கருணை வெள்ளமானது, உய்யக்கொண்டார் மற்றும் மணக்கால்நம்பி என்னும் இரண்டு அருவிகளின் வழியே ஓடி வந்து, ஆளவந்தார் என்னும் மிகப் பெரிய நதியாக மாறியது. அந்த நதியிலிருந்து ஐந்து வாய்க்கால்களான பெரியநம்பி உள்ளிட்டோர் (பெரியநம்பி, திருவரங்கப்பெருமாள் அரையர், திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி, திருமலைநம்பி, திருமாலை ஆண்டான்) மூலம் யதிராஜர் என்னும் மிகப்பெரிய ஏரியில் விழுந்தது. அங்கிருந்து பல கிளை வாய்க்கால்கள் (74 ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகள்) மூலம் எங்கும் பாய்ந்தது - என்பதற்கு ஏற்ப மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் என்ற ஸமுத்திரத்திலிருந்து, நம்மாழ்வாராகிய மேகமானது, பெரும் கருணை என்னும் நீரை முகர்ந்து கொண்டு, நாதமுனிகள் என்ற மலையில் பொழிந்தது; அந்தக் கருணை வெள்ளமானது மணக்கால்நம்பி, உய்யக்கொண்டார் என்னும் இரண்டு அருவிகளாகப் பாய்ந்து, உயர்ந்த ஆசார்யராகிய ஆளவந்தார் என்ற நதியில் சென்று கலந்தது. அங்கிருந்து எம்பெருமானார் என்ற பொய்கையை நிரப்பி, பூர்வாசார்யர்கள் என்ற மடையால் தடையில்லாமல் திறக்கப்பட்டு, ஸம்ஸாரி சேதநர்கள் என்ற பயிர்களைக் காக்க ஓடிவந்தது என்று கூறுவர். இதனால் திருவாய்மொழி (8-10-5) - கவியமுதம் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல்மாலை - என்றும் கொண்டாடும்படி அனைவருக்கும் அமிர்தமயமாக உள்ளதால், ஆனந்தம் பொங்கிப் பெருகின்ற திருவாய்மொழியால் உண்டான ஆனந்தம் என்பது இந்த அளவு பெருகின்ற அமிர்தமாக. (விண்டிட) - அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து இடங்களிலும் தடையின்றி பரவி நிற்க.

வ்யாக்யானம் - (மெய்ம்மை கொண்ட நல்வேதக் கொழுந்தண்டமேந்தி) மெய்ம்மை -ஸ்த்யம். அதாவது “வேத நூல் ஒதுகின்றது உண்மை” என்னும்படியான யதாபூதவாதித்வம். இப்படிப்பட்ட மெய்ப்பாட்டை யுடைத்தாய் யிருக்கையாலே ஸகல ப்ரமாண விலக்ஷணமான வேதம். நன்மை - வைலக்ஷண்யம். “ஸ்த்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரம்ம:” என்கிற பரத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்குமதான

வேதமென்றபடி. “பராவர தத்வாநியதாவத் வேதயதீதி வேத:” என்றிறே இதுக்கு வ்யுத்தபத்தி யிருப்பது. “மெய்ம்மை கொண்ட” என்ற விசேஷணத்துக்கு தாத்தபர்யம் – “ரஜ்ஜாவயம் ஸர்ப்ப:” என்கிற ப்ரமத்துக்கு “இயம் ரஜ்ஜுரேவ, ந ஸர்ப்ப:” என்கிற ஜ்ஞாநம் நிவர்த்தகமாமாப்போலே அநாத்யஜ்ஞாந மூலங்களாய் ஸ்வகபோல கல்பிதங்களாய் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஸமயங்களுக்கு யதா பூதார்த்தவாதியான வேதம் நிவர்த்தகமாயிருக்குமென்று. ஆகையாலே ப்ரதிவாதிகளுடைய நிரஸநத்துக் குறுப்பான வேதமாகிற அழகிய தண்டையு மேந்திக்கொண்டு. கொழுமை – பெருமை. அன்றிக்கே, இங்குச் சொன்னது ஸம்ஸ்க்ருத வேதமானாலும் கீழருளிச் செய்த த்ரமிடவேதத்தோடே கூடின வேதமென்றுமாம். அப்படிப்பட்ட வேதரூபமாய், மஹத்தாய், அழகிதான கதையைக் கையிலே யெடுத்துக் கொண்டென்றபடி. சகாரத்தாலே கையில் தண்டத்தை ஏந்திக்கொண்டு நின்ற மாத்ரமன்றிக்கே அத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமல் காலாலே மிதித்தும், கொம்பாலே குத்தியும் ப்ரதிவாதிகளை சித்ரவதம் பண்ணுகைக்கு வந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார். “சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன்” என்கிறபடி ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் திருவாழியையும் திருச்சங்கையும் ஏந்திக் கொண்டிருக்கிறாப்போலே, இவரும் வேத ரூபமான பெருந்தண்டை ஏந்திக் கொண்டிருந்தார் காணும்.

விளக்கம் – (மெய்ம்மை கொண்ட நல்வேதக் கொழுந்தண்டமேந்தி) – திருச்சந்தவிருத்தம் (72) – வேதநூல் ஓதுகின்றது உண்மை – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான உண்மையை உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கின்ற தன்மை. இவ்விதம் உண்மையுடன் கூடியுள்ளதால் அனைத்துவிதமான ப்ரமாணங்களாக இருக்கவல்ல மேன்மையான வேதம்; தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1-1) – ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம: - ஸத்யம் ஞானம் ஆனந்தம் என்றுள்ள ப்ரஹ்மம் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தை வெளிப்படுத்தும் வேதம் என்று கருத்து. பராவர தத்வாநியதாவத் வேதயதீதி வேத: - உயர்ந்த தத்வத்தை உள்ளது உள்ளபடி கூறுவதால் வேதம் எனப்படுகிறது - என்று அல்லவோ இது உணர்த்தும் ஞானம் உள்ளது. “மெய்ம்மை கண்ட” என்று கூறுவதன் கருத்து என்ன? ஒரு கயிற்றைக் கண்டு பாம்பு என்று அச்சம் கொள்ளும்போது, “இது கயிறு ஆகும். பாம்பு அல்ல” என்ற ஞானமானது அந்த மயக்கத்தை விலக்குவது போன்று, எல்லையற்ற

அறியாமையை உண்டாக்கவல்லதான, அவரவர்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியது போன்ற கருத்துக்கள் உரைத்து நிரப்பப்பட்டதான, வேதமார்க்கத்திற்கு முரணாக உரைக்கும் மதங்களுக்கு உண்மையை உணர்த்துவதன் மூலம் வேதமானது அறியாமையை போக்கவல்லதாக உள்ளது என்று பொருள். ஆகவே மற்றவர்களுடைய வாதங்களைத் தள்ளுவதற்கு உறுப்பாக உள்ள வேதம் என்ற அழகான தண்டத்தையும் ஏந்தியபடி. அல்லது இங்கு உரைக்கப்பட்டது - ஸம்ஸ்ருத வேதம் என்றாலும், கீழே கூறப்பட்ட தமிழ்வேதத்துடன் சேர்ந்த வேதம் - என்றும் கொள்ளலாம். அப்படிப்பட்ட வேதரூபமாகவும், பெருமை மிக்கதாகவும் உள்ள அழகான கதையைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தியபடி. அப்படிப்பட்டதான தண்டத்தைக் கையில் எடுத்தபடி நிற்பது மட்டும் அல்லாமல், அதனால் மனநிறைவு கொள்ளாமல், காலால் மிதித்தும் கொம்பால் குத்தியும் அந்த விரோதமான கருத்துக்கள் கொண்ட வாதிகளைச் சித்ரவதை செய்யும்படி வந்த விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குவலயத்தே மண்டி வந்தேன்றது) நீங்கள் தன்னரசு நாடாக எண்ணி நடத்துகிற ஆஸேது ஹிமாசலமாக வேங்கடாசல யாதவாசல சாரதாபீடாதி திவ்ய ஸ்த்தலங்களிலே எதிர்கொண்டு ப்ரத்யவஸ்த்தாநம் பண்ணின வாதிகளைக் கட்டடங்க நிரஸித்துக் கொண்டு வந்து உங்கள் மேலே எதிர்த்தது. மண்டுதல் - தள்ளுதல். என்றுதல் - எதிர்த்தல். (வாதியர்காள்) பாஹ்ய குத்ருஷ்டி ஸமய நிஷ்டராய்க் கொண்டு வாதியர்களாயுள்ளீர். (உங்கள் வாழ்வற்றதே) சிஷ்யர்களும் ப்ரசிஷ்யர்களுமாய்ப் பணைத்திருந்த உங்களுடைய ஸம்பத்து முடிந்ததே. சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பர்யந்தமாகக் கொண்டு வர்த்திக்கவேணுமென்று நீங்கள் நினைத்திருந்த உங்களுடைய தூர்மதங்களடங்கலும் விநஷ்டமாய்ப் போயினவென்றபடி. “சங்கர பாஸ்கர யாதவ பாட்ட ப்ராபகரர் தங்கள் மதம் சாய்வுற வாதியர் மாய்குவரென்னச் சதுர்மறை வாழ்ந்திடும் நாள்” என்று இவ்வர்த்தத்தை ஜீயரு மருளிச்செய்தாரிறே. “கணதா பரிபாடிபி:” என்கிற ச்லோகமும், “காதா தாதா கதாநாம்” என்கிற ச்லோகமும் இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - (குவலயத்தே மண்டி வந்தேன்றது) - நீங்கள் உங்களுடைய வாதங்களால் வெற்றி கொண்டதால் உங்களுடைய இடங்கள் என்று எண்ணியுள்ளதான ஸேதுகரை தொடங்கி இமயமலை முடிய உள்ள வேங்கடாசலம், திருநாராயணபுரம், காஷ்மீரத்தின் சாரதாபீடம் போன்ற பலவற்றிலும் உங்களை எதிர்கொண்டு, எதிர்வாதம் செய்த வாதிகளை அடியுடன் அழித்து உங்களை எதிர்த்தபடி நின்றார். (வாதியர்காள்) - வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ள மதத்தினைப் பின்பற்றியபடி நின்று வாதம் செய்பவர்களே. (உங்கள் வாழ்வற்றதே) - சிஷ்யர்கள், அவர்களுடைய சிஷ்யர்கள் என்று பல கிளைகளாகப் பிரிந்து படர்ந்த உங்கள் ஸம்பத்து அனைத்தும் முடிந்தது. அதாவது சிஷ்யர்கள், அவர்களுடைய சிஷ்யர்கள் என்று பலவாக வளரவேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டிருந்த உங்கள் மதங்கள் முற்றிலுமாக அடங்கி அழிய உள்ளன. இதனை ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (32) - சங்கர பாற்கர யாதவ பாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள் மதம் சாய்வுற வாதியர் மாய்குவர் என்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள் - என்று அருளிச்செய்தார். இந்தக் கருத்திற்கு யதிராஜ ஸப்ததி (39) - கணாத பரிபாடி: கபில கல்பநா நாடகை: குமாரில குபாஷிதை: குரு நிபந்தந க்ரந்த்திபி: ததாகத கதா சதை: தத் அநுஸாரி ஜல்பை: அபி ப்ரதாரிதம் ஜகத் ப்ரகுணிதம் யதீந்த்ர உக்திபி: - இந்த உலகமானது கணாதர் என்பவர் போதித்த அணுகுகொள்கை மூலமும்; கபிலர் கூறிய ஸாங்க்ய தத்துவம் மூலமும்; குமாரில பட்டர் கூறிய மீமாம்ஸ வாதம் மூலமும், ப்ரபாகரர் போதித்த முடிச்சு போன்ற அவிழ்க்க இயலாத புதிர்களாலும்; பௌத்தர்களின் பலவிதமான சூன்ய வாதங்களாலும்; பௌத்த மதத்தைப் போன்றே வாதம் செய்த மாயாவாதிகளின் வாதங்களாலும் பெரிதாகக் குழம்பி நின்றது. இந்த நிலையானது யதிராஜரின் நூல்கள் மூலம் சீராக்கப்பட்டது - என்றும், யதிராஜ ஸப்ததி (70) - காதா தாதாகதாநாம் களதி கமநிகா காபிலீ க்வாபி லீநா சஷீணா காணாத வாணீ த்ருஹிண ஹர கிர: ஸௌரபம் நாரபந்தே சஷாமா கௌமாரில உக்தி: ஜகதி குருமதம் கௌரவாத் தூரவாந்தம் கா சங்கா சங்கர ஆதே: பஜதி யதி பதௌ பத்ர வேதீம் த்ரிவேதீம் - மூன்று வேதங்கள் மூலம் அமைக்கப்பட்ட ஸிம்ஹாஸனத்தை அடைந்து அதில் யதிராஜர் எழுந்தருளினார். உடனே நிகழ்ந்தது என்ன? பௌத்தர்களின் வாதம் உடனே நழுவியது. கபிலர் உபதேசித்த மார்க்கம் எங்கோ சென்று பதுங்கியது. காணாதரின் உபதேசம் மறைந்தது. நான்முகன், சிவன்

ஆகியோரின் மதங்கள் நறுமணம் இழந்தன. குமாரில பட்டரின் வாதம் தோற்றது. பிரபாகரரின் மதம் கற்பனை அதிகமாக உள்ளதென்று விலக்கப்பட்டது. சங்கரர் போன்றோர் வாதமும் கண்டிக்கப்பட்டதைக் கூற வேண்டுமா? – என்றும் உள்ள ச்லோகங்கள் ப்ரமாணங்கள் ஆகின்றன.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்